

כשהלכה לקנות חלון בחנות שבקצה המושב אמר לה מוכר שנגמר. "זאת העונה בה אנשים מסתכלים החוצה" אמר המוכר. "אני אסתפק גם במסגרת פשוטה" אמרה. לתלות במרכז הקיר שבסלון, איפה שתקוע כבר שנים מסמר פלדה עם ראש קטן שיכול לשאת כל נוף " המוכר אמר שהוא לא מאמין במסגרות ולכן לא מחזיק בחנות, היא הלכה.

המטבח חיכה לה. שום חדר לא מחכה. רק המטבח, בו הסיר פתוח ולידו קרש חיתוך עם בצל שאת מחציתו כבר קצצה. היא לקחה את חצי הבצל הנותר ויצאה מהבית, אולי מישהו ייתן לה עבורו חתיכת חלון. בעת הערביים, דרך חלונות הבתים ראתה שולחנות ערוכים, ומשפחות מרובות ראשים יושבות סביב מלבן ואוכלות דגים. כשהרגישה שבעה התיישרה על נדנדה בחצר נטושה. בין גבעולי עשב הפרא פרחה לה ספה קרועה, שלד כסא, רגל ארוכה שמתעכלת בסופה, אוחזת בכוחותיה האחרונים אהיל מחוטי מקרמה. וליד קיר מחסן שעונה מסגרת ענקית, מחזיקה זכוכית. גם כשהתקרבה לא הצליחה להבחין עם זה ציור, או נוף. היא אחזה בה בעדינות והלכה איתה הביתה.

במטבח חצי הבצל החתוך עדיין חיכה על הקרש, אבל לה לא היה אכפת, היא תלתה את המסגרת הגדולה על הקיר בסלון. היא פשטה את שמלתה הצהובה ואיתה ניקתה מהזכוכית שכבת אבק בעובי מזרון. ואז התיישרה בכורסא והביטה בזכוכית בה השתקף המטבח שלה. דומם, ממתין. היא לא חשה אשמה, היא הרי רחוקה, בעומק הכורסא, מהסלון היא לא יכולה לעזור. רק להסתכל. מבטה התפשט עד לפינות המסגרת וראה הכל ולא כלום. לאורה של קרן שמש אחרונה נכנסו שני ליצנים למטבח שלה. קצצו את מה שעדיין לא נקצץ הדליקו אש, בישלו דג, שטפו כלים, והכל בקלילות של ליצנים. היא ניגשה לשולחן האוכל הערוך. התיישרה וחיכתה. לאוכל. למישהו. להשתקפות.

שירה גפן